

۲۲ ۹۴ ۷۳۶

**نگاهی جامع بر ضرورت آموزش فلسفه و
چالش‌های فراوری آن در برنامه‌ریزی درسی
دوره ابتدایی**

نویسندگان:

هانو رستمی

ویدا ویسی

www.ketab.ir

انتشارات زرنوشت

تهران - ۱۴۰۱

سرشناسه	:	رستمی، هانو، ۱۳۵۸-
عنوان و نام پدیدآور	:	نگاهی جامع بر ضرورت آموزش فلسفه و چالش‌های فراروی آن در برنامه‌ریزی درسی دوره ابتدایی / هانو رستمی، ویدا ویسی، ویراستار: عاطفه ابراهیمی
مشخصات نشر	:	تهران: زرنوشت، ۱۴۰۱
مشخصات ظاهری	:	۱۷۰ ص.
شابک	:	۸ - ۳۵۰ - ۲۸۸ - ۶۲۲ - ۹۷۸
وضعیت فهرست‌نویسی	:	فبیای مختصر
یادداشت	:	فهرست‌نویسی کامل این اثر در http://opac.nlai.ir دسترس است.
شناسه افزوده	:	ویسی، ویدا، ۱۳۵۶-
شناسه افزوده	:	ابراهیمی، عاطفه، ۱۳۷۱- ویراستار

انتشارات زرنوشت

تهران، میدان انقلاب، خیابان کارگر جنوبی،
کوچه مهدی‌زاده، شماره ۲۷، واحد ۱۹
تلفن: ۰۹۰۲۴۸۶۸۹۵۶ - ۰۶۶۴۷۹۶۱۵ - ۶۶۴۳۵۶۳۷

www.zarnevesht.com

نگاهی جامع بر ضرورت آموزش فلسفه و چالش‌های

فراروی آن در برنامه‌ریزی درسی دوره ابتدایی

نویسندگان: هانو رستمی، ویدا ویسی

ویراستار: عاطفه ابراهیمی

• چاپ اول: ۱۴۰۱ • شمارگان: ۱۰۰ نسخه • ناشر: زرنوشت

شابک: ۸ - ۳۵۰ - ۲۸۸ - ۶۲۲ - ۹۷۸

قیمت: ۵۵,۰۰۰ تومان

تمامی حقوق این اثر محفوظ است.

فهرست

پیشگفتار	۷
فصل اول : کلیات برنامه ریزی درسی در دوره ابتدایی	۱۱
مقدمه	۱۱
۱-۱- برنامه درسی	۱۲
۱-۱-۱ تعاریف مختلف از برنامه درسی از صاحب نظران	۱۵
۱-۱-۲ نقشه‌ی برنامه‌ی درسی	۱۷
۱-۱-۳ عناصر برنامه درسی	۱۸
۱-۱-۴ برنامه درسی سندی مکتوب یا حوزه‌ای تخصصی و علمی	۱۸
۱-۱-۵ برنامه‌های درسی رسمی	۱۹
۱-۱-۶ برنامه‌های درسی غیررسمی	۲۰
۱-۱-۷ چارچوب نظری و سابقه برنامه درسی	۲۱
۱-۱-۸ بررسی مفهومی برنامه ریزی درسی و تقسیم بندی آن در دوره ابتدایی	۲۵
۱-۱-۹ اهمیت آموزش ابتدایی	۲۶
۱-۱-۱۰ اهداف آموزش و پرورش ابتدایی	۲۶
فصل دوم : کاربرد نظریه‌های فلسفی در تدوین برنامه‌ی درسی	۲۹
۲-۱- نظریه‌های فلسفی در راستای برنامه درسی	۲۹
۲-۱-۲-۱ لاک	۲۹

۳۰	۱-۲-۲- روسو
۳۲	۱-۲-۳- کانت
۳۳	۱-۲-۴- هگل
۳۵	۱-۲-۵- فروبل
۳۶	۱-۲-۶- دیونی
۳۹	۱-۲-۷- نلسون
۴۰	۱-۲-۸- ویتگنشتاین
۴۲	۱-۲-۹- پیاژه
۴۷	۱-۲-۱۰- ویگوتسکی
۴۸	۱-۲-۱۱- لیپمن
۵۱	فصل سوم: نگاهی انتقادی و ریشه‌ای به آموزش فلسفه در برنامه درسی
۵۱	۳-۱- نقد آموزش فلسفه در رویکرد لیپمن برای دانش آموزان
۵۶	سوالات کودکان
۵۶	فلسفه‌ی آکادمیک
۵۸	۳-۲- حلقه‌ی کندوکاو مطابق با برنامه‌ی آموزش فلسفه برای دانش آموزان
۶۳	۳-۲-۱- ابزار حلقه‌ی کندوکاو
۶۹	۳-۲- تفکر در برنامه‌ی آموزش فلسفه برای دانش آموزان
۶۹	۳-۲-۱- معنای تفکر
۷۱	۳-۲-۲- انواع تفکر
۷۲	۳-۲-۲-۱- تفکر منطقی
۷۴	۳-۲-۲-۲- تفکر انتقادی
۸۰	۳-۲-۲-۳- تفکر خلاق
۹۳	۳-۲-۳- تفکر انتقادی و خلاق به عنوان هدف آموزشی
۹۴	۳-۲-۴- نقش معلمان در پرورش تفکر
۹۷	فصل چهارم: ضرورت و چالش‌های آموزش فلسفه در برنامه ریزی درسی

مقدمه ای بر فصل.....	۹۷
۱-۴- نقش آموزش فلسفه بر رشد مهارت های استدلالی.....	۹۸
۲-۴- نقش آموزش فلسفه بر رشد مهارت های پژوهشی.....	۱۰۲
۳-۴- تاثیر آموزش فلسفه بر رشد مهارت های تفکر انتقادی.....	۱۰۶
۴-۴- تاثیر آموزش فلسفه بر رشد مهارت تفکر خلاق.....	۱۰۸
۴-۵- چالش های آموزش فلسفه در دوره ابتدایی.....	۱۱۸
۴-۶- نقاط قوت و ضعف های آموزش فلسفه در برنامه ریزی درسی.....	۱۲۴
۴-۷- راهکارهای استراتژیک جهت کاهش نسبیته گرایي در آموزش فلسفه.....	۱۲۷
۴-۸- راهکارهای استراتژیک جهت محدودیت تفکر انتقادی در آموزش فلسفه.....	۱۳۱
۴-۹- راهکارهای استراتژیک برای بومی سازی محتوا در آموزش فلسفه.....	۱۳۵
۴-۱۰- چالش های اجرای آموزش برنامه فلسفه در ایران.....	۱۳۸
۴-۱۰-۱- راهکارهای استراتژیک در حل چالش های آموزش فلسفه در جامعه.....	۱۳۸
۴-۱۱- چالش و فرصت های آموزش فلسفه در آموزش و پرورش.....	۱۴۱
۴-۱۱-۱- معلم.....	۱۴۱
۴-۱۱-۱-۱- راهکارهای استراتژیک برای حل چالش های معلمي در آموزش فلسفه.....	۱۴۱
۴-۱۱-۲- والدین.....	۱۴۳
۴-۱۱-۲-۱- راهکارهای استراتژیک برای حل چالش های والدین.....	۱۴۴
۴-۱۱-۳- فعالیت های دانشگاهی.....	۱۴۶
۴-۱۱-۳-۱- الگو.....	۱۴۶
فصل پنجم: جمع بندی.....	۱۴۷
۵-۱- جمع بندی مباحث.....	۱۴۷
فهرست منابع.....	۱۵۹

پیشگفتار

نظام تعلیم و تربیت هر کشور را باید نه تنها به عنوان نهادی در نظر گرفت که وظیفه ی آن آموختن دانستنی ها و تواناسازی کودکان امروز برای برآوردن نیازهای فردای آنهاست، بلکه یکی از اساسی ترین نهادها در شکل دادن و پرورش شیوه ی تفکر و فلسفه ورزی است.

برنامه های درسی باید قدرت و توانایی استدلال و تفکر را در دانش آموزان تقویت نموده، و به جای انباشتن حقایق و عقایدی که پیشینیان بیان نموده اند، تقویت اندیشه ی فلسفی را در آنان مورد توجه قرار داده، بر توانایی دستیابی به دانایی و آگاهی، تأکید نماید. در دهه ۱۹۶۰ لیپمن با ارائه ی برنامه آموزش «فلسفه به کودکان» پارادایمی جدید در عرصه تعلیم و تربیت مطرح می نماید و به صورت رسمی، آموزش مهارت های تفکر فلسفی در مورد کودکان، حتی پیش از ورود به دبستان را ممکن تلقی می کند. وی با ارائه ی الگوی جدید خود، مدارس را از «حافظه محوری» و حفظ طوطی وار به سمت الگوهای مبتنی بر تفکر سوق داد. لیپمن معتقد است که کودکان به طور طبیعی فیلسوف هستند؛ زیرا به جهان، با شگفتی و کنجکاوی می نگرند. به نظر او بچه ها فلسفه ورزی را با پرسیدن معنی کلمات و «چرا» آغاز می کنند. وی برای بیگیری ایده ای که به ذهنش رسیده بود، فعالیت هایی را آغاز کرد که از جمله ی آنها نوشتن کتب متعدد در حیطه های استدلال و تفکر، فلسفه ی طبیعت، شناخت شناسی و منطق، اخلاق، فلسفه هنر و فلسفه ی اجتماعی برای گروه های سنی مختلف و به صورت داستان بود. در این برنامه، اهداف مهمی دنبال می شود و ارزش های عمیقی را نیز در بردارد؛ تفکر مستقل، قضاوت مستقل، افتخار به برداشت های شخصی، افتخار به داشتن دیدگاه فردی، تواضع علمی، ژرف نگری، نظم و احترام به دیگران از جمله این ارزش هاست. این برنامه، از یکسو می تواند رویکرد جدیدی در مواجهه با بحران عقلانیت ناشی از پست مدرنیسم به حساب آید، رویکردی که برحسب آن همانگونه که لیپمن خود تصریح می کند، «پرورش عقلانیتی است که با داورزی درست آبدیده شده باشد» (ناجی، ۱۳۸۷، ۱۳۰).

ممکن است پرسیده شود که فهم مفهوم فلسفه یا ارائه ی مفهومی از آن چه ارتباطی با آموزش فلسفه دارد؟ آیا مفهوم فلسفه ی کودک نوعی ضد و نقیض گویی نیست؟ آیا نباید کودکی و فلسفه

را بسیار دور از یکدیگر تلقی کرد؟

گریگوری^۱، در مصاحبه خود با ناجی بیان می‌کند: «فلسفه به پرورش تفکر برتر می‌پردازد. یکی از قدیمی‌ترین شاخه‌های فلسفه، منطق است که شامل منطق غیرصوری یا تفکر انتقادی نیز می‌شود. اکثر فیلسوفان متأخر توجهشان را به اهمیت تفکر خلاق جلب کرده‌اند و ما نیز در برنامه‌ی فلسفه برای کودکان، بر آنچه تفکر مسئولانه نامیده می‌شود، تأکید می‌کنیم. منظور ما از فلسفه در این برنامه، کندوکاو فلسفی است که دربردارنده‌ی راهبردهایی برای تفکر، به صورت نقادانه، خلاقانه و مسئولانه است.»

برنامه‌ی «فلسفه برای کودکان» در ایران باید مورد توجه قرار گیرد، چون فرهنگ ایرانی و دین اسلام، همیشه بر امر تفکر و تعقل تأکید فراوان داشته است و کنار گذاشتن تفکر و تعقل را معادل رها کردن سرنوشت خود و در نهایت، نزول به مقام حیوانی و نابودی تلقی کرده است. از این رو طبیعتاً تعلیم و تربیت اسلامی نیز برای آموزش تفکر از دوران کودکی اهمیت قائل شده است و انسان آرمانی خود را انسان متفکری می‌داند که مسئولیت زندگی و کارهای خود را بر عهده می‌گیرد و با دقت و تأمل در افعال، وجود و جهان اطراف خود بر حقایق مهمتری دست می‌یابد. تأکید این الگو در ایران بیشتر بر بازگرداندن تفکر به آموزش و پرورش و نظام آموزشی و احیای برنامه‌ی آموزش تفکر در مدارس است، همچنین بازگرداندن آموزش و پرورش از حافظه محوری به تأمل محوری و جایگزین «تقویت قدرت قضاوت و داوری» به عنوان هدف تعلیم و تربیت به جایی

تقویت صرف قدرت حافظه‌ی دانش‌آموزان»، از انقلابی‌ترین اقداماتی است که این برنامه به عنوان یکی از اهدافش دنبال می‌کند. مسئله این است که مدارس فعلی فاقد برنامه‌های لازم برای آموزش تفکر و آموزش نحوه‌ی صحیح استدلال هستند. این در حالی است که نظام فعلی آموزش و پرورش کشور ما بیش از نظام‌های آموزشی ممالک دیگر از این نقصان در رنج است. آنچه که نگرانی را افزون می‌کند، عدم وجود دورنمایی امیدوارکننده است. تأکید بر حجم روزافزون اطلاعات در مدارس فرصتی برای تأمل و تفکر درباره‌ی محتوای آن اطلاعات باقی نمی‌گذارد و لذا پیش‌بینی می‌شود که ما همچنان مصرف‌کننده‌ی تولیدات علمی دیگران باقی

بمانیم و این در حالی است که در دنیای رقابت آمیز آینده جز با داشتن سرمایه های دانش و دانشمند نمی توان انتظار موفقیتی داشت. آموزش و پرورش در غرب اخیراً در حال تجدید سازمان خود براساس محوریت یافتن آموزش تفکر انتقادی و روش های صحیح استدلال و تفکر است، و نظام آموزشی کشور ما نه تنها هنوز به درک این مهم نائل نیامده، بلکه همه ی قرائن نشان دهنده ی این واقعیت تلخ است که متأسفانه کماکان از این طرح سازنده و ضروری فاصله دارد. لازم به ذکر است که آموزش فلسفه و فلسفیدن برای همه ی سطوح آموزشی، ضروری است. طبیعی است منظور از فلسفه، تنها آموزش فلسفه به صورت خاص نیست، بلکه طرح برنامه ی روشمندی است که به اقتضای امکانات سنی افراد بتواند ذهن آنان را به فعالیت برای درک منطق ستیزی ها، پاسخ یابی ها، پرسشگری وادارد. اما لازم به یادآوری است که برای اجرای این الگو در مدارس، نیاز به تغییرات اساسی در سیستم آموزشی می باشد، زیرا، اول این که: مدرسه یک امر اجباری است و برداشت های اصلی «فلسفه برای کودکان» از یادگیری کودکان، فطری است و نه اجباری. دوم: مدارس عمومی، دانش را تلقین می کند، اما «فلسفه برای کودکان» آنها را به جستجوی معانی ترغیب می کند. سوم: تفاوتی که آموزش و پرورش عمومی و برنامه ی «فلسفه برای کودکان» در دادن نقش ها به معلمان و دانش آموزان دارد، از جهات مختلفی بسیار مهم است و نهاد آموزش و پرورش باید این سه اصل را بدون این که موجودیت خود را به مخاطره بیندازد، در خود بپذیرد. مثلاً این اصل که لازم نیست، کودکان را مجبور به یادگیری کرد، هسته ی اصلی تعلیم و تربیت است که به اکتساب معنا به وسیله ی دانش آموزان اهمیت می دهد و در آن، رابطه ی ایده آل میان معلمان و دانش آموزان، همکاری در یادگیری در حلقه ی کندوکاو است.